

«Η παρεξήγηση»

του Αλμπέρ Καμύ από το Θέατρο Σκάλα

Σκηνοθεσία: Μόνικα Βασιλείου. **Σκηνικά/εκοστούμια:** Λάκης Γενεθλής.
Μουσική επιμέλεια: Λάρκος Λάρκου. **Βοηθός σκηνοθέτη:** Πέτρος Καρατζιάς.
Παίζουν: Μόνικα Βασιλείου, Μόνικα Μελέκη, Δημήτρης Κωνσταντίνου, Βίκη Γεωργιάδου, Αντρέι Κρουπά.

Ο ΛΑΚΗΣ Γενεθλής ανήκει στη σπάνια κατηγορία των σκηνογράφων που σκηνοθετούν την παράσταση με εικαστικά μέσα. Το κοκκινό-μαυρο πλαίσιο και η αυλαία καταπολεμούν την αντιθεατρικότητα της σκηνής του Δημοτικού Θεάτρου της Λάρνακας. Το γυμνό «άρρωστο» εσωτερικό όπου τοποθετείται η δράση συμβολίζει το απόλυτο τέλος, το πλήρες αδιέξοδο του θανάτου χωρίς ελπίδα για οποιαδήποτε μεταθανάτια συνέχεια, τα τρία μαύρα ανοίγματα δεν οδηγούν πουθενά, το σκοτάδι γύρω δε δίνει εξηγήσεις, δεν έχει λογική, εκφράζει μόνο το ανεξήγητο, δηλαδή, το παράλογο. Ο υπηρέτης (Αντρέι Κρουπά) σαν φτιαγμένος από την ίδια ύλη με το σκηνικό και φορέας του ίδιου συμβολισμού του αμείλικτου τέλους κινείται βουβός μέσα στο σκηνικό οδηγώντας ανεπαίσθητα τη δράση. Η Μόνικα Βασιλείου δίνει στη φιγούρα αυτή μεγάλη σημασία και διάσταση, σ' αυτόν απευθύνεται με την τελευταία επίκληση για βοήθεια η Μαρία (Βίκη Γεωργιάδου) και παίρνει αρνητική απάντηση, με την οποία ο ρόλος του Υπηρέτη-Θεού περιορίζεται μόνο στην αρρωστημένη περιέργεια μπροστά στα παράλογα ανθρώπινα καμώματα.

«Η παρεξήγηση» είναι ενδιαφέρουσα και σοβαρή θεατρική δουλειά. Ίσως δεν είναι σωστό να σχολιάζω τις σχέσεις του θιάσου με την πόλη του, αλλά μου φαίνεται ότι γίνεται μια διαμάχη, στην οποία το Σκάλα επιμένει με ποιοτικές ρεπερτοριακές επιλογές και το κοινό απαντά με σκληρή αδιαφορία. Όταν τυχαίνει να παρακολουθήσω τις παραστάσεις του σκαλιώτικου θιάσου στην έδρα του, δεν μπορώ παρά να συμπονέσω τους ηθοποιούς που αναγκάζονται να παίζουν μπροστά στο ελάχιστο κοινό χωρίς αυτό να μειώνει ούτε την προσφορά τους, ούτε το καλλιτεχνικό αποτέλεσμα. Ειδικά αυτή τη φορά ο συνδυασμός της τραγικής έντασης, με την οποία έπαιζε η Μόνικα Μελέκη τη Μάρθα, με την παγερή ατμόσφαιρα στην αίθουσα του θεάτρου

θύμιζε το μύθο του Σίσυφου, στον οποίο αναφέρεται και το καταπληκτικό κείμενο του Καμύ. Η υποκριτική δουλειά φέρει τη σφραγίδα της σισυφικής ματαιότητας, κάτι που δεν αποκλείει, αλλά με παράξενο τρόπο συνυπάρχει με τον ηρωισμό της απόλυτης προσφοράς και αυτοθυσίας των ηθοποιών στην επαναλαμβανόμενη δοκιμασία της κάθε παράστασης.

Η υποκριτική μανιέρα που χρησιμοποιήθηκε στις σκηνές της Μητέρας (Μόνικα Βασιλείου) και της Μάρθας δεν είχε την αφαίρεση του θεάτρου του Παράλογου, ας μην ξεχνάμε όμως πως ο Καμύ

υπήρξε πρόδρομος του είδους μάλλον σ' ό,τι αφορά το υπαρξιακό θέμα του παράλογου και του άσκοπου της ανθρώπινης ζωής, παρά στην τελειοποιημένη θεατρική έκφραση της ιδέας όπως τη συναντάμε στο Μπέκετ, Ιονέσκο, κ.λπ. Ο ίδιος Ο συγγραφέας μιλά για την τέχνη του ηθοποιού που εκφράζει την καρδιά με τις χειρονομίες και το κορμί και που διέπεται από τους νόμους που απαιτούν «όλα μεγεθυμένα». Ετσι τα πάθη, η ετοιμοθάνατη

ελπίδα, οι εγκληματικές προθέσεις και πράξεις των δύο φονιστών δίνονται σε μεγέθυνση, η οποία αν και φαίνεται λίγο υπερβολική στην αρχή, στη συνέχεια πείθει με την ποιότητά της.

Ο Δημήτρης Κωνσταντίνου ως Γιαν, το θύμα της παρεξήγησης, και η Βίκη Γεωργιάδου ως γυναίκα του κρατάνε με τους δεύτερους ρόλους της παράστασης το γενικό καλό επίπεδο.

Οι μουσικές επιλογές του Λάρκου Λάρκου συμβάλλουν στη δημιουργία της ατμόσφαιρας, την οποία επιδιώκουν να δώσουν οι άλλοι συντελεστές της παράστασης, της ατμόσφαιρας ενός σύγχρονου θρίλερ ανάμικτου με ακραία έκφραση τραγικής ειρωνείας.

Δεν μπορώ να αγνισταθώ στον πειρασμό να θυμηθώ ότι η τελευταία φορά που είδα έργο του Αλμπέρ Καμύ στη σκηνή ήταν στο Νέο Δελχί από το φοιτητικό θίασο της θεατρικής σχολής, το Les Justes στο χίντι. Καλή παράσταση και κείνη, όπως και αυτή του Σκάλα. ●